

Istenre bízunk magunkat

Advent első vasárnapjával ma elkezdődik az új egyházi év, amely újrakezdésre, vallási és lelki életünk megújítására hív minket.

Rögtön az elején érdemes tisztáznunk, hogy ezt a megújulást Istentől kérjük és várjuk. Ha nem ezt tennénk céltalan bolyongás és hasztalan útkeresés volna számunkra az adventi időszak. Ehelyett inkább Istenre bízunk a vezetést, hogy valóban megérkezhesünk célunkhoz, a Megváltóval való találkozáshoz. Istenre bízunk magunkat, aki új álmokat, új célokat, új látomásokat, új magaslatokat állít eléink, egyszóval egy új jövőt. Félretesszük tehát egyéni terveinket és kicsinyes igényeinket, elfeledjük földhözragadt céljainkat és rövidtávú elképzeléseinket, és Isten útmutatására bízva magunkat elindulunk, mint zarándokok. Adventi zarándokutunk és végső soron egész életutunk csak akkor nyer értelmet, ha magával ragad minket az Isten utáni vágyakozás. És amikor most, advent kezdetén ezzel a vággyal indulunk, akkor felcsillan a szemünk: igen, új lendületet, megújuló bátorságot, frissülő erőt érzünk magunkban, hogy megtegyük ezt az utat lépésről lépésre Betlehemig, az istállóig, a jászolig, a Gyermevig.

Szeretnénk kiemelkedni a hétköznapok középszerűségéből, a végeleáthatatlan küszködésből, az erőt vesztett tevékenységeinkből, a sokszor lustasággá alacsonyodó munkából, a mindenbe beletörődő eltompultságból. Immár nem önmagunkhoz akarjuk mérni és viszonyítani az egész világot, hanem Istenben keressük megnyugvá-

sunkat. Szeretnénk felkészülni az Úr jövetelére, az Úr érkezésének napjára, nehogy „készületlenül érjen minket az a nap”.

Advent 1. vasárnapjának evangéliuma emberi léptékeinket sokszorosan felülmúló képekben írja le a világmindenség végső sorsát: „Jelek lesznek a Napban, a Holdban és a csillagokban. A mindenség összetartó erői megrendülnek”. Ezek a képek arra emlékeztetnek minket, hogy a teremtett világ törékeny és mulandó. Mindaz, ami megtalálható a világon, előbb vagy utóbb megszűnik, elmúlik. A keresztény embert mégsem félelem tölti el, amikor erre gondol, hanem remény. Annak reménye, hogy ekkor fog beteljesedni az Úr szava: „Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel”.

Az advent eljövetelet jelent Isten eljöveteletét emberi világunkba. Ez az eljövetelet átöleli az emberiség és a világ történelmét.

A jászol vonzásában

Ami feladatunk az, hogy az adventi hetek során felkészüljünk annak megünneplésére, hogy Isten Fia, Jézus Krisztus emberré lett, eljött emberi világunkba, emberként született meg Betlehemben, ezt a titkot ünnepeľjük karácsonykor.

Az ünnep közeledtével egyre jobban érezzük a csodálatos hely, a betlehemi barlang, a jászol vonzását, végső soron Isten vonzását, aki a szeretet, a béke és az öröm közösségében akar élni velünk. Életünk gondjai és az ünnep előtti teendőink ellenére is gondoljunk arra, hogy Isten jelen van a világban és jelen van bennünk. A bennünk lakó és karácsonykor minden évben újjászülető Isten a mi hitünk, a mi reményünk és a mi szeretetünk által akar újra világosságot, fényességet hozni a világba.

A jövő felé fordulunk

Örökkévaló Istenünk! Ma elindulunk adventi utunkon, megkezdődik számunkra a karácsonyi előkészület. Szeretnénk megérteni a régmúlt idők eseményeit, a te titkaidat az üdvtörténet során.

Aztán megértjük, hogy tovább kell lépnünk a jelen valóságánál és a jövőbe kell tekintenünk. A jövő felé kell fordulnunk, hogy ki tudjunk lépni a jelen sötétségéből és reménytelenségéből. Mert Jézus Krisztus újbóli megszületése világosságot támaszt körülöttünk és reményt ébreszt bennünk. Segíts, hogy helyesen értékeljük a múltat. Adj erőt a jelen küzdelmeihez és új értelmet jöveľnek.

Advent 1. vasárnapja	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Advent 2. vasárnapja
Jer 33,14-16 1Tessz 3,12 - 4,2 Lk 21,25-28.34-36	Iz 2,1-5 Mt 8,5-11	Iz 11,1-10 Lk 10,21-24	Iz 25,6-10a Mt 15,29-37	Iz 26,1-6 Mt 7,21.24-27	Iz 29,17-24 Mt 9,27-31	Ter 3,9-15.20 Ef 1,3-6.11-12 Lk 1,26-38	Bár 5,1-9 Fil 1,4-6.8-11 Lk 3,1-6